

Arrest

nr. 137 047 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) M.(...) Y.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Kabul afkomstig te zijn. U bent Tadzjiek van etnische origine. U spreekt Dari, Pashtou, Engels en wat Nederlands. U bent afgestudeerd aan de universiteit als computeringenieur.

U baatte in Kabul een internetwinkel uit. U stopte hiermee in oktober 2010 waarna u aan de slag ging als militair in het militair ziekenhuis Charsad Bestar te Kabul. U werkte op een dienst die in stond voor de verplaatsingen van medische teams van en naar de stad. U verklaarde dat bepaalde commandanten van het leger u begonnen te bedreigen een maand na de aanvang van dit werk. Ze

eisten dat u ervoor zou zorgen dat hun personeel werd overgeplaatst van de provincies naar het centrum. Ook werd u op straat aangesproken door een buurtbewoner die zich over uw werk informeerde. Ongeveer twee weken later ontving u een dreigbrief van de taliban. Deze brief gaf u aan uw vorige baas, Y.(...), die beloofde dat hij een onderzoek zou instellen. Na het ontvangen van deze dreigbrief verhuisden u en uw familie naar de wijk Vierde Makroyan in Kabul. In september 2011 vond er nog een incident plaats waarbij u met de wagen werd achtervolgd. Omwille van deze problemen stopte u met uw werk een maand voor uw vertrek uit Afghanistan.

Verschillende jaren eerder, in 2006, diende u bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf, hetgeen u werd geweigerd omdat er onvoldoende garanties waren dat u na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum het grondgebied zou verlaten. Op 9 oktober 2010 werd te Kabul uw huwelijkscontract met B.(...) R.(...) afgesloten, een Afghaanse die sinds 2004 in België verblijft en op 24 maart 2009 verblijfsrecht verwierf op grond van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op basis van uw huwelijk diende u bij de Belgische ambassade te Islamabad op 29 maart 2011 een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Op 19 september 2011 werd u dit visum, ondanks negatief advies van de ambassade wegens een vermoeden van misbruik, toegestaan. U ontving het visum op 12 oktober 2011 waarna u op 16 oktober 2011 Afghanistan verliet en België binnenkwam.

Op 7 november 2011 diende B.(...) R.(...) een klacht in tegen u wegens poging tot verkrachting en opzettelijke slagen. Op 30 december 2011 diende ze een tweede klacht in, dit maal wegens bedreigingen. Op 24 februari 2012 diende B.(...) R.(...) opnieuw een klacht tegen u in, dit maal wegens belaging en bedreiging.

Op 14 april 2012 werd u met het oog op uw repatriëring naar Afghanistan vastgehouden in een gesloten centrum. Een dag later werd u in vrijheid gesteld. Tijdens uw verblijf in het centrum werd uw familie in Kabul door uw schoonfamilie opgezocht, ze vroegen naar u en vielen uw broer aan. U verklaarde dat uw familie na deze gebeurtenissen verhuisde naar de wijk Eerste Makroyan in Kabul. Later verhuisden ze opnieuw, dit maal naar de wijk Shah Shahid omdat ze een dreigbrief ontvingen van de taliban omdat uw broer als tolk werkte voor buitenlandse troepen.

Op 16 april 2012 werd B.(...) R.(...) verhoord naar aanleiding van een onderzoek dat door de politie was ingesteld naar jullie gezinstoestand. Op 21 april 2012 diende B.(...) R.(...) een klacht jegens u in wegens poging tot verkrachting, mondelinge bedreigingen en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 10 mei 2012 werd u door de gemeente Beveren op de hoogte gebracht van hun weigering om uw huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, waardoor er aan uw huwelijk met B.(...) R.(...) geen rechtsgevolgen werden verleend. Na onderzoek van het parket bleek immers dat uw huwelijk met B.(...) R.(...) strijdig is met de Belgische openbare orde gezien de intentie van minstens een van de echtgenoten niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van gehuwde. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan bij de bevoegde rechtbank.

Op 12 december 2012 deed u een aanvraag tot inschrijving in het vreemdelingenregister. Op 20 december 2012 werd u op basis van uw huwelijk een A- Kaart afgegeven geldig tot 03.12.2013. Op 24 januari 2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist om uw verblijfsrecht in te trekken met bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing die u ter kennis werd gebracht op 18 april 2013. Gezien u schorsend beroep aantekende tegen de beslissing waarbij uw verblijfsrecht werd ingetrokken werd u gedurende de termijn van deze procedure in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht (bijlage 35). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het door u ingesteld beroep op 17 februari 2014. Om deze reden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 april 2014 opdracht gegeven aan de stad Antwerpen om uw tijdelijk verblijfsrecht in te trekken. Op 10 maart 2014 diende u een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. U verklaarde om verschillende redenen niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan. Ten eerste vreest u voor uw leven omwille van de problemen die u had op uw werk. Daarnaast vreest u wraak van uw schoonfamilie omwille van de echtelijke moeilijkheden die u kende met B.(...) R.(...). Haar familie beschuldigt u ervan een schijnhuwelijk te hebben gesloten terwijl u B.(...) R.(...) beschuldigt van overspel en abortus. U vreest eveneens ontvoerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast vreest u de taliban omdat uw broer werkzaam was als tolk voor buitenlandse militairen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u op 14 maart 2014 uw paspoort en taskara neer, een werkbadge, een toelatingsvergunning voor een parking, de werkbadge van uw broer en 15 brieven omtrent het werk van uw broer. Ten tijde van het gehoor op het CGVS op 28 april 2014 legde u nog een USB-stick en twee naamkaartjes neer. Op 23 mei 2014 bezorgde u het CGVS een proces-verbaal van de politiezone Beveren van 3 mei 2012. Op 23 juni 2014 maakte u vertaalde emailberichten en telefoongesprekken over.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staan weinig overtuigend zijn.

Allereerst kan hierover opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u pas tweeënhalve jaar na binnenkomst in België internationale bescherming inroept. U gaf als verschoning dat er geen reden was om een asielaanvraag in te dienen aangezien u reeds verblijfsrecht had bekomen (CGVS 28 april 2014, 17). Dit volstaat, in uw specifieke geval, echter niet als reden. Van iemand die beweert vervolgd te worden in het land van herkomst en om deze reden de Conventie van Genève inroept mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de wijze waarop internationale bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient, los van een mogelijk ander verblijfsstatuut. U verwierf overigens pas daadwerkelijk verblijfsrecht na uw aanvraag tot inschrijving in het vreemdelingenregister in november 2012, een jaar na uw binnenkomst in België, zodat uw argumentatie hierover niet gevolgd kan worden. Dat u effectief wacht met het indienen van een asielaanvraag totdat de mogelijkheid om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van uw huwelijk is uitgeput, d.i. tot de verwerping van uw beroep tegen de intrekking van uw verblijfsrecht op basis van uw huwelijk, toont het opportunistisch karakter van uw asielaanvraag aan.

Daarnaast zijn uw verklaringen ook om volgende redenen weinig overtuigend. Ten eerste verklaarde u dat u voor uw vertrek uit Afghanistan zodanige moeilijkheden ondervond omwille van uw werk dat u bij terugkeer naar Afghanistan voor uw leven vreest. Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u persoonlijk onder druk werd gezet door hooggeplaatste commandanten om beslissingen te nemen over de relocatie van hun personeel, gezien u dergelijke beslissingsbevoegdheid niet had (CGVS 28 april 2014, 12). Daarnaast is het uiterst merkwaardig dat u de namen van deze commandanten die u al die tijd onder druk hebben gezet en bedreigden niet kent, hoewel uw problemen van die aard waren dat u ze heeft aangekaart bij uw oversten (CGVS 28 april 2014, 13) en dat u ondermeer omwille van hen stelt niet te kunnen terug te keren naar uw land van herkomst. Ook het feit dat u over deze personen ook na uw vertrek uit Afghanistan heeft gepraat met uw voormalige baas Y.(...) - gezien u stelde dat Y.(...) u meedeelde dat de commandanten nog steeds naar u informeren - is moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat u hun identiteit niet kent (CGVS 28 april 2014, 16).

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Waar u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat u met het werk in het militair hospitaal begon in oktober 2010 (CGVS 28 april 2014, 3) en dat u drie dagen na de aanvang van uw werk in het militair hospitaal werd aangesproken door een buurtbewoner en dat u enkele dagen later een dreigbrief van de taliban ontving (CGVS 28 april 2014, 12) verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat u niet lang voor uw vertrek uit Afghanistan werd aangesproken door de buurtbewoner, namelijk omstreeks augustus of september 2011 en dat u twee weken later de dreigbrief ontving (CGVS 5 juni 2014, 15- 16). Daarnaast geeft u tijdens uw eerste gehoor aan dat u ondergedoken en verhuisd bent naar Makroyan 4 na het ontvangen van de dreigbrief (CGVS 28 april 2014, 12) en zegt u initieel in het tweede gehoor dat de poging tot ontvoering plaatsvond na deze verhuizing, maar spreekt u u zelf later tegen wanneer u stelt dat u na deze poging tot ontvoering onderdook en van adres veranderde (CGVS 5 juni 2014, 15- 16). Deze tegenstrijdigheden brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

Ook is het CGVS van oordeel dat, moest u werkelijk een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen, er niet kan worden ingezien waarom u deze dreigbrief niet voorlegde ter staving van uw asielaanvraag. U verklaarde immers dat u deze brief afgaf aan uw vroegere baas, Y.(...), en dat u met hem nog maandelijks in contact staat (CGVS 28 april 2014, 9). Gezien u Afghanistan verliet in september 2011 heeft u ruim de tijd gehad om de nodige documenten te verzamelen om uw asielerzoek te staven. Het CGVS wijst in dit verband op de plicht die op elke asielzoeker rust om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met alle relevante documenten. Uw verklaring dat u niet dacht dat u dit document hier nodig had, en dat het een gewone brief was zonder stempel (CGVS, 5 juni 2014, 16) doet hieraan geen afbreuk aangezien dit document het enige materiële bewijs is van uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de problemen op uw werk wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw visumaanvraag op de vraag wat u deed voor werk heeft geantwoord dat u een winkel uitbaatte. Van het werk bij het leger maakt u nergens melding. Er kan dus met rede getwijfeld worden over uw verklaring dat u werkzaam was bij het leger. Uw verklaring dat u dit niet mocht vermelden van uw vrouw omdat zij dan in de problemen zou komen omdat haar familie asiel had aangevraagd (CGVS, 5 juni 2014, 4), doet geen afbreuk aan het feit dat u dan reeds bij het indienen van uw visumaanvraag leugenachtige verklaringen aflegde over uw achtergrond, hetgeen uw

algemene geloofwaardigheid aantast. Ten overvloede kan het CGVS nog opmerken dat de asielaanvraag van uw schoonfamilie op dat moment reeds negatief was afgesloten en dat ze om humanitaire redenen waren geregulariseerd, hetgeen uw argumentatie onderuit haalt.

Ook uw verklaringen tegenover de politie van Beveren wijzen er op dat uw problemen op uw werk een geveinsd karakter hebben. U verklaarde daar immers: "Ik had in Afghanistan een heel goed leven ondanks de oorlog" (zie PV PZ Beveren dd. 3 mei 2012).

Om deze reden hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaarde problemen in verband met uw tewerkstelling in Kabul.

Daarnaast stelt u uw schoonfamilie te vrezen omwille van de problemen die u kende met B.(...) R.(...). U vreest door uw schoonfamilie te worden ontvoerd en uiteindelijk te worden vermoord. U haalt om uw vrees aan te tonen aan dat zij banden hebben met de veiligheidsdienst in Afghanistan. Het CGVS dient echter vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd deze banden aannemelijk te maken. Zo stelde u dat de broer van uw schoonvader, de neven van uw schoonvader en uw schoonbroer bij de veiligheid werken, maar u kon niet eens een begin van informatie verschaffen over hun werk. Zo weet u niet wat hun functie inhoudt of voor welke dienst ze exact werken. Buiten de naam van uw schoonbroer kent u de namen van de andere familieleden die voor de veiligheidsdienst werken niet (CGVS 5 juni 2014, 4-5). Aangezien u stelt dat deze mensen uw familie hebben lastig gevallen en uw broer in elkaar hebben geslagen en dat u omwille van hen om uw leven vreest bij terugkeer naar Afghanistan mag van u verwacht worden dat u over hen meer informatie kan verschaffen.

Verder verklaarde u dat uw familie na de aanval op uw broer in Kabul naar de politie ging om klacht in te dienen. Dit komt eerder vreemd over, aangezien u eerder verklaarde dat de aanvallers zelf tot de veiligheidsdienst behoorden. Daarenboven heeft u geen documenten die deze aanval aantonen, noch documenten die aantonen dat uw familie om deze reden klacht is gaan indienen bij de politie. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u verklaart dat uw broer door de aanval een week werd opgenomen in het ziekenhuis maar dat u niet weet welke verwondingen hij heeft opgelopen (CGVS 5 juni 2014, 7). Ten slotte merkt het CGVS op dat u bij DVZ verklaarde dat de ouders nadien nog verschillende keren terugkeerden en uw broer bedreigden terwijl u op het gehoor bij het CGVS stelde dat ze slechts eenmaal kwamen en dat uw familie daarna verhuisde (CGVS 5 juni 2014, 7). Ook ten overstaan van de politie (zie PV PZ Beveren dd. 3 mei 2012) verklaarde u dat er twee maal gewapende groepen naar uw familie in Afghanistan kwamen waarbij ze naar u vroegen, en dat dit de eerste maal gebeurde voor u in het gesloten centrum zat en een tweede maal nadat u naar het gesloten centrum werd gebracht, terwijl u bij het CGVS duidelijk verklaarde dat uw familie slechts een maal in Kabul werd opgezocht (CGVS 5 juni 2014, 7). Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de problemen met uw schoonfamilie verder aan. Hetgeen eveneens opmerkelijk is is het gegeven dat u tegenover de politie van Beveren verklaarde dat een gewapende groep uw familie in Afghanistan opzocht en dat u vermoedt dat uw schoonfamilie achter deze gewapende groep zit terwijl u bij DVZ en het CGVS verklaarde dat het uw schoonfamilie zelf was die uw familie in Kabul opzochten en bedreigden, nl. de broer en de neven van uw vrouw (DVZ vragenlijst, vraag 4 en CGVS 5 juni 2014, 6). U bevestigde tijdens het gehoor op het CGVS bovendien expliciet dat uw familie, wanneer ze u op de hoogte brachten van de gebeurtenissen, u heeft verteld wie de ouders waren aangezien ze hen kenden (CGVS 5 juni 2014, 7). Om deze redenen slaagt u er niet in om de dreiging in Afghanistan uitgaande van uw schoonfamilie aannemelijk te maken.

Daarnaast verklaarde u ook dat u in België zodanige problemen ondervond met uw schoonfamilie dat ze voor u aantonen dat uw vrees voor uw leven bij terugkeer naar Afghanistan terecht is. Zo verklaarde u dat u na uw vrijlating uit het gesloten centrum in april 2012 uit schrik vier of vijf dagen thuis bleef tot de situatie wat rustiger zou worden (CGVS 5 juni 2014, 6). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u schrik had antwoordde u dat u te weten kwam dat uw broer in Kabul was aangevallen. Aangezien u dit pas te weten bent gekomen enkele dagen nadat u vrij kwam kan dit niet verklaren waarom u onmiddellijk na uw vrijlating uit schrik vier tot vijf dagen thuis bleef. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd waarom u schrik had wijzigt u uw verklaring en zegt u dat u niet naar huis ging, maar naar het huis van uw oom omdat uw schoonfamilie naar uw huis was gegaan om u aan te vallen. Op de vraag wanneer uw schoonfamilie dan exact naar uw huis ging antwoordde u dat dit gebeurde op 19 april, 3 dagen na uw vrijlating. Aangezien ook dit niet kan verklaren waarom u schrik had op het moment dat u het gesloten centrum verliet werd u opnieuw gevraagd waarom u op dat moment schrik had. Hierop antwoordde u dat uw oom u op dat moment inlichtte dat er mannen naar uw huis zijn geweest om u te zoeken en dat u hierop naar de politie bent gegaan en dat ze daarna niet meer kwamen. Nochtans bevestigt u opnieuw dat zij u opzochten ongeveer drie dagen nadat u het centrum verliet. Wanneer u vervolgens geconfronteerd met het feit dat uw oom u daarvan onmogelijk op de hoogte kon brengen op het moment dat u het gesloten centrum verliet aangezien de mannen enkele dagen later zijn gekomen, zegt u plots dat er al iemand langs was geweest toen u in het gesloten centrum zat (CGVS, 7). Dat u dit antwoord slechts geeft nadat u dezelfde vraag herhaalde keren werd gesteld en u geconfronteerd werd

met de onmogelijkheid van de door u gegeven antwoorden is een sterke aanwijzing voor de leugenachtigheid van uw antwoord. Bovendien maakte u van een eerder bezoek aan uw huis nooit eerder melding, niet bij DVZ, niet bij het CGVS noch bij de politie.

Ook na dit incident (het incident dat uw schoonfamilie naar uw huis zou gegaan zijn om u aan te vallen) zegt u dat u herhaaldelijk werd lastig gevallen en bedreigd. Hoewel u stelde te weten dat deze mensen met u wilden afrekenen heeft u op geen enkel moment een officiële klacht ingediend bij de politie. Hoewel u tijdens de gehoren op het CGVS wel verwijst naar een ingediende klacht, blijkt uit de stukken die u heeft overgemaakt dat u enkel melding heeft gemaakt van bepaalde incidenten tijdens een verhoor dat de politie van u afnam naar aanleiding van de klachten die door B.(...) R.(...) werden ingediend. Uit geen enkel stuk blijkt dat u zelf aangifte bent gaan doen over het gedrag van uw schoonfamilie. Aan uw verklaring dat de politie uw klacht slechts wou noteren als u effectief werd aangevallen kan weinig geloof worden gehecht. Bovendien verklaart u effectief te zijn aangevallen door uw schoonfamilie, en heeft de politie ook toen geen klacht geregistreerd, ze zouden enkel gezegd hebben dat u een bepaalde straat moest vermijden (CGVS 5 juni 2014, 9). Dit alles is weinig geloofwaardig te noemen. Indien u werkelijk uw schoonfamilie vreest kan niet worden ingezien waarom u in België geen passende maatregelen heeft genomen om u tegen hen te beschermen.

Ook verklaarde u te vrezen om in Afghanistan te worden ontvoerd. U verklaarde dit af te leiden uit het feit dat men uw rijke oom reeds trachtte te ontvoeren, een gebeurtenis waar u de neef van uw vrouw verantwoordelijk voor acht. Daarnaast denkt u dat u zal worden ontvoerd omdat uw schoonfamilie in Afghanistan reeds bij uw familie langs ging. Allereerst overtuigen uw verklaringen omtrent de poging tot ontvoering van uw oom niet, aangezien u zich hierover enkel uitlaat in vage bewoordingen. Zo is er geen daadwerkelijke poging tot ontvoering geweest maar zouden de ontvoerders hun plannen hebben aangekondigd aan uw schoonvader die hen op andere ideeën bracht. Dit klinkt weinig waarschijnlijk. Bovendien kan u niet meer informatie geven over de band tussen uw schoonfamilie en de "ontvoerders", noch kan u andere informatie geven over deze mannen. Het feit dat u stelt dat u noch uw oom verder geïnformeerd hebben over de identiteit van de mogelijke belagers is eveneens weinig overtuigend. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat om hoger uiteengezette redenen geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw schoonfamilie en hun banden met de veiligheidsdiensten zodat u uw vrees om in Afghanistan door hen ontvoerd te worden evenmin aannemelijk maakt. Andere persoonlijke en concrete elementen die erop kunnen wijzen dat u daadwerkelijk het risico zou lopen om te worden ontvoerd haalt u niet aan (CGVS 5 juni 2014, 9-10). Ondanks het feit dat u mogelijks een conflict heeft met uw schoonfamilie maakt u uw gegronde vrees voor vervolging uitgaande van deze familie bij terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk door uw opeenvolgende ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de concrete incidenten.

Naast deze elementen haalde u bij uw asielaanvraag ook nog aan dat uw broer als tolk gewerkt heeft bij buitenlandse troepen, dat hij hierdoor problemen kreeg met de taliban en dat u daarom bij terugkeer eveneens door de taliban zal worden vervolgd. Het CGVS merkt echter op dat u de problemen die uw broer had met de taliban niet kan aannemelijk maken waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u ook omwille van het werk van uw broer zal worden vervolgd. Zo stelt u dat uw broer door de taliban geïdentificeerd werd in midden 2012, omstreeks april, mei of maart en dat uw familie een maand of minder dan een maand later verhuisde naar de wijk Shah Shahid in Kabul. U verklaarde verder dat ze enkele dagen voor deze verhuis een dreigbrief ontvingen van de taliban. Hieruit vloeit voort dat uw familie deze dreigbrief in de periode maart -juli 2012 moet hebben ontvangen, terwijl u op de vraag wanneer de dreigbrief toekwam antwoordde dat dit gebeurde in 2013 (CGVS 5 juni 2014, 11-12). Ook verklaarde u eerder dat uw familie omwille van bedreigingen van de taliban naar Shah Shahid verhuisde in het jaar 2013 (CGVS 5 juni 2014, 2), en niet midden 2012 zoals u later verklaarde. Deze weinig consistente verklaringen omtrent de situering van deze problemen in de tijd doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Verder vallen over uw verklaringen volgende elementen op te merken. Zo stelt u initieel dat de taliban aan een dorpsoudste vertelde dat ze uw broer geïdentificeerd hadden en dat ze met zijn familie zouden afrekenen, terwijl u, wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban het aan deze man vertelde, uw verklaring wijzigt en stelt dat de dorpsoudste de taliban hierover heeft horen praten (CGVS 5 juni 2014, 11-12). Dat u hierover geen consistente uitspraken kan doen is eigenaardig te noemen. Verder kan u geen duiding geven omtrent dit incident: u weet niet waarom de dorpsoudste uw broer heeft verwittigd, van wie de dreiging juist uitging en of uw broer zich geïnformeerd heeft over de identiteit van zijn bedreigers. En desondanks u stelt dat uw familie een dreigbrief ontving omwille van het werk van uw broer en dat ze u hiervan op de hoogte brachten kan u de inhoud van deze brief niet toelichten.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u ook deze dreigbrief op geen enkel moment aan het CGVS heeft overgemaakt, hoewel u nog contact heeft met uw familie (CGVS, 28 april 2014, 9). U verklaarde hierover dat u niet dacht dat u die brief zou nodig hebben en dat die brief niet direct met u te maken heeft, maar met uw broer en de rest van uw familie. Het feit dat u blijkbaar zelf van oordeel bent dat

deze brief niet nuttig is om uw eigen persoonlijke vrees aan te tonen doet afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor de taliban omwille van het werk van uw broer. Dat u daarentegen wel de inspanning heeft gedaan om documenten te verzamelen om het werk van uw broer aan te tonen is in dit opzicht dan ook verwonderlijk. Daarnaast toont u niet aan dat er andere concrete aanwijzingen zijn waarom u omwille van het werk van uw broer door de taliban zal worden geïdendeerd (CGVS 5 juni 2014, 11-12).

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielaanvraag als ongelooftwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw paspoort en taskara zijn enkel identiteitsdocumenten die uw verklaringen omtrent uw problemen op geen enkele manier ondersteunen. Uw werkbadge, de naamkaartjes van collega's en de toelating tot de parking van het ziekenhuis kunnen hoogstens aantonen dat u een bepaalde periode in het Charsad Bestar ziekenhuis te Kabul heeft gewerkt, maar staven uw problemen omwille van dit werk niet. Over de documenten in verband met het werk van uw broer kan dezelfde opmerking gemaakt worden. De USB-stick met fragmenten van uw huwelijksfeest en foto's van op uw werk tonen evenmin uw problemen aan. Uit het proces-verbaal van de politiezone Beveren kan worden afgeleid dat uw echtgenote klachten jegens u heeft ingediend en dat jullie in een conflict zijn betrokken maar tonen, gelet op uw ongelooftwaardige verklaringen, niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u het risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Uit de vertaalde email – en telefoongesprekken tenslotte kan niet worden afgeleid tussen wie deze gesprekken plaatsvonden noch staven ze uw verklaringen over de specifieke door u ingeroepen incidenten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren

zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM. De mislukking van verzoekers huwelijk was een zware klap voor hem. Tijdens zijn verblijf in België heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker voor een paar dagen opgesloten in een gesloten centrum met het oog op uitwijzing. Verzoeker heeft 20000 dollar uitgegeven aan zijn huwelijk en hij hoopte een gezin te stichten. Hij werd in België als een crimineel behandeld. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met verzoekers profiel. Daarnaast stelt verzoeker dat het argument dat hij bij zijn visumaanvraag geen melding heeft gemaakt van zijn werk bij het leger geen steek houdt. Verzoeker heeft op gedetailleerde kennisvragen over zijn functie geantwoord en meer dan tien foto's neergelegd

van zichzelf in het leger. Verzoeker was een militair en het is een algemeen bekend feit dat militairen en hun familieleden door de taliban vervolgd worden. Niet alleen verzoeker, maar ook zijn broer werkte voor de Amerikanen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft een rijke oom die in België verblijft en de eigenaar is van verschillende panden en winkels in het centrum van Antwerpen. Deze oom heeft een vete met verzoekers schoonfamilie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten na te gaan of de rijkdom van verzoekers oom geen gevaar voor ontvoering inhoudt bij een eventuele terugkeer van verzoeker naar Afghanistan. Tevens heeft hij nagelaten na te gaan of verzoekers mislukte huwelijk niet tot vervolging kan leiden bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers schoonfamilie heeft verschillende klachten ingediend bij de politie tegen hem en zijn rijke oom. Verzoekers schoonvader is een machtige man in Afghanistan. Zo wordt hij in het huwelijksfilmpje door gewapende mannen bewaakt. Daarnaast stelt verzoeker dat veel Afghanen hebben deelgenomen aan de actie in de kerk in Brussel. De beelden van deze actie zijn ruim verspreid en verzoeker loopt bij een terugkeer het risico om als een afvallige persoon te worden gezien. Verzoeker wijst op het bestaan van het gewoonterecht, waardoor het onzeker blijkt in welke mate het Sharia-strafrecht van kracht is. Verzoeker meent dat hij volgens het gewoonterecht vervolgd kan worden. Wat betreft verzoekers verklaring tegenover de politie van Beveren dat hij in Afghanistan een heel goed leven had, stelt verzoeker dat deze verklaring door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit zijn context gerukt wordt. Verzoeker heeft deze verklaring afgelegd naar aanleiding van de valse klacht die zijn echtgenote ingediend heeft.

In wat voorkomt als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 juncto artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker terugsturen naar een land waar binnen zes maanden burgeroorlog kan uitbreken en waar hij gezichtsverlies lijdt na zijn mislukte huwelijk, schendt artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een aantal foto's van zijn tewerkstelling bij het leger toe. In de inventaris van de stukken meldt verzoeker nog "*political and socio economic development of Afghanistan post -2014*", doch de Raad stelt vast dat dit stuk niet was opgenomen in het overgemaakte stukkenbundel.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongelooftwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij in het kader van zijn werk in het ziekenhuis bedreigd werd door een aantal legercommandanten die hem onder druk wilden zetten om hun personeel te transfereren (stuk 8, gehoorverslag, p. 12, 13, 16). Verzoeker zou omwille van zijn werkzaamheden tevens een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban en bijna ontvoerd geweest zijn (stuk 8, gehoorverslag, p. 12). De Raad stelt echter vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van deze gebeurtenissen. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij in het ziekenhuis begon te werken in oktober 2010, drie dagen nadat hij hier begon te werken werd aangesproken door een buurman en enkele dagen later een dreigbrief ontving, waarna hij naar de vierde Makroyan verhuisde (stuk 8, gehoorverslag, p. 3, 12). Tevens stelt verzoeker dat hij in september 2011 bijna ontvoerd werd en toen stopte met werken (stuk 8, gehoorverslag, p. 12). Tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij in augustus of september 2011 werd aangesproken door een buurtbewoner (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 16). Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door eerst te verklaren dat hij voor de poging tot ontvoering verhuisde en vervolgens te verklaren dat hij na de mislukte poging tot ontvoering onderdook en dat dit het moment was waarop hij verhuisde (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 16). Gevraagd of er een verband is tussen de legercommandanten en de persoon uit verzoekers buurt die een talibanlid is, stelt verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er niet veel verschil is tussen beide omdat 80% van de mensen aan de macht bij de taliban horen (stuk 8, gehoorverslag, p. 16). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dan weer dat hij niet denkt dat de dreigbrief van de taliban iets te maken heeft met de bedreigingen van de legercommandanten (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker door de legercommandanten onder druk werd gezet, nu hij niet de bevoegdheid had om dergelijke beslissingen te nemen (stuk 8, gehoorverslag, p. 12). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker de naam van deze commandanten niet kent (stuk 8, gehoorverslag, p. 13). Nochtans zou verzoeker deze bedreigingen besproken hebben met zijn diensthofd Y., met wie verzoeker maandelijks contact heeft, en zou Y. hem vertellen dat deze commandanten nog steeds verzoekers adres en dat van zijn familie proberen te achterhalen (stuk 8, gehoorverslag, p. 9, 13, 16). Overigens slaagt verzoeker er geenszins in de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen neer te leggen en tracht hij dit te verklaren doordat hij de dreigbrief aan Y. gaf (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Hoewel verzoeker nog maandelijks in contact staat met Y., zou hij nooit gevraagd hebben om hem deze dreigbrief terug te bezorgen (stuk 8, gehoorverslag, p. 9; stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Verzoekers verklaring dat hij dacht dat dit niet nodig was, omdat het een gewone brief zonder stempel was, kan geenszins overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift met betrekking tot de tegenstrijdigheden die hij heeft afgelegd omtrent de chronologie van de gebeurtenissen stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogen, zijn leeftijd en psychologische stoornissen, en stelt dat de mislukking van zijn huwelijk, zijn opsluiting in een gesloten centrum en het geld dat hij heeft uitgegeven aan zijn huwelijk in de hoop een gezin te stichten een zware klap was voor hem, merkt de Raad op dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker legt overigens geenszins documenten neer die zijn beweerde psychologische stoornissen staven.

De geloofwaardigheid van verzoekers problemen die hij in het kader van zijn werk kende wordt verder ondermijnd door verzoekers houding. Verzoeker diende immers pas tweeënhalf jaar na zijn vertrek uit Afghanistan in oktober 2011 een asielaanvraag in (stuk 14, verklaring, vraag 33; stuk 8, gehoorverslag, p. 8). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tegenover de politie van Beveren op 3 mei 2012 verklaarde dat hij in Afghanistan een fatsoenlijk leven had, ondanks de oorlog, en dat hij enkel naar België kwam omwille van gezinshereniging omdat hij in Afghanistan een goed leven had (stuk 12/9, PV PZ Beveren, p. 3, 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat deze verklaringen uit hun context worden getrokken, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de

bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Verzoeker diende bovendien ook geen asielaanvraag in toen hij met het oog op repatriëring werd opgesloten in een gesloten centrum in april 2012 (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Verzoekers verklaring dat hij een verblijfskaart voor een jaar kreeg en geen nood had om asiel aan te vragen, doet geenszins afbreuk aan deze vaststelling (stuk 8, gehoorverslag, p. 16; stuk 5, gehoorverslag, p. 17). De Raad merkt op dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Daarnaast verklaart verzoeker dat hij vreest door zijn schoonfamilie, die banden zouden hebben met de veiligheidsdiensten in Afghanistan, ontvoerd en vermoord te worden omwille van de problemen met zijn echtgenote B. R. (stuk 8, gehoorverslag, p. 15, 16; stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Verzoeker blijkt echter bijzonder onwetend omtrent de functie die zijn schoonvader, de neven van zijn schoonvader en zijn schoonbroer bij de veiligheidsdiensten uitoefenen, noch kan hij enige andere info omtrent hun werkzaamheden geven (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Evenmin weet verzoeker, met uitzondering van de naam van zijn schoonbroer, hoe de familieleden van zijn echtgenote die bij de veiligheidsdiensten actief zijn heten (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoekers broer, die door verzoekers schoonfamilie zou zijn geslagen, klacht heeft ingediend bij de politie indien verzoekers schoonfamilie werkelijk tot de veiligheidsdiensten behoorde (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 7). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekers broer meer dan een week zou zijn opgenomen in het ziekenhuis, maar dat verzoeker geenszins weet welke verwondingen hij hierbij heeft opgelopen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker voorts dat zijn schoonfamilie na de aanval op zijn broer nog verschillende keren terugkeerde (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat zijn schoonfamilie slechts die ene keer naar het huis in Kabul kwam en dat zijn familie daarna verhuisde (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Tegen de politie van Beveren verklaarde verzoeker dan weer dat er tweemaal gewapende groepen bij zijn familie zijn langsgekomen, die rechtstreeks of onrechtstreeks door zijn schoonfamilie gestuurd waren (stuk 12/9, PV PZ Beveren, p. 4). Ook dit strookt geenszins met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn schoonfamilie slechts een keer naar het huis kwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn schoonbroer en de neven van zijn echtgenote naar het huis kwamen en dat zijn familie de daders kent, terwijl hij voor de politie van Beveren sprak over een gewapende groepering, al dan niet rechtstreeks gestuurd door zijn schoonfamilie (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7; stuk 12/9, PV PZ Beveren, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn schoonvader een machtig man is in Afghanistan, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zijn schoonfamilie banden heeft met de veiligheidsdiensten. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder verwijst naar het landenrapport waaruit blijkt dat een scheiding in Afghanistan ook voor de man een sociaal stigma met zich meebrengt en dat de man hierdoor een doelwit kan zijn van de familie van de vrouw indien er naast de scheiding nog andere problemen zijn, zoals het beledigen van de familie van de vrouw, merkt de Raad op dat, hoewel uit verzoekers verklaringen en het PV van de politie van Beveren blijkt dat verzoeker in conflict leeft met zijn echtgenote en haar familie, hierboven werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker hierdoor gekend heeft. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij zijn schoonfamilie in Afghanistan dient te vrezen.

Ook met betrekking tot de gebeurtenissen in België legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt verzoeker dat hij nadat hij uit het gesloten centrum vrijkwam naar huis ging en uit angst vier of vijf dagen thuis bleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Als reden hiervoor stelt verzoeker dat zijn familie hem vertelde over de aanval op zijn broer (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker stelt vervolgens echter dat hij dit nieuws pas enkele dagen na zijn vrijlating vernam, waardoor dit niet kan verklaren waarom verzoeker na zijn vrijlating uit schrik thuis bleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Vervolgens wijzigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat hij het huis van zijn oom bedoelde en dat deze hem vertelde dat zijn schoonfamilie hem bij hem thuis kwam zoeken (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Gevraagd wanneer zijn schoonfamilie langskwam, stelt verzoeker echter dat dit op 19 april 2012, drie dagen na zijn vrijlating,

was (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Erop gewezen dat zijn oom hem dit niet kan verteld hebben bij het verlaten van het centrum, indien zij pas drie dagen later kwamen, past verzoeker zijn verklaring aan en stelt hij dat er reeds iemand langskwam toen hij in het gesloten centrum zat en bij de burens navraag deed over hem (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter geheel onvermeld dat zijn schoonfamilie naar zijn huis zou zijn gekomen terwijl hij in het gesloten centrum verbleef (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.4). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 14, vragenlijst, vraag 1). Verzoeker vermeldde dit ook geenszins bij de opmerkingen die hij had over het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan het begin van zijn eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelde geen verdere opmerkingen te hebben dan degene die hij heeft vermeld (stuk 8, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker verklaart verder dat hij na het bezoek van zijn schoonfamilie aan zijn huis naar de politie ging en klacht indiende (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 9). De politie zou deze klacht echter niet willen registreren hebben en gezegd hebben dat verzoeker pas officieel klacht kon indienen als hij effectief werd aangevallen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij effectief werd aangevallen door zijn schoonvader, stelt verzoeker dan weer dat de politie ook toen geen klacht wou registreren en hem slechts zei de straat waar het voorval plaats had te vermijden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Verzoekers verklaringen zijn geenszins aannemelijk.

Wat betreft verzoekers vrees om ontvoerd te worden omwille van zijn rijke oom, stelt de Raad vast dat verzoeker de poging tot ontvoering op zijn oom geenszins aannemelijk maakt (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Zo stelt verzoeker dat er op zijn trouweest enkele mannen waren die zijn oom wilden ontvoeren, maar dat zijn schoonvader bemiddelde, waardoor de ontvoering niet plaatsvond (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker, noch zijn oom, zouden zich echter verder geïnformeerd hebben naar de identiteit van deze mannen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd waarom verzoeker denkt dat ook hij het risico loopt op ontvoering, verwijst verzoeker naar de bezoeken van zijn schoonfamilie aan zijn familie (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat zijn rijke oom in België verblijft, de eigenaar is van verschillende panden en winkels in Antwerpen en wijst op de landeninformatie omtrent familieleden van rijke zakenmannen en andere belangrijke mensen, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk heeft gemaakt dat er een poging tot ontvoering plaatsvond op zijn oom tijdens verzoekers huwelijksfeest in Afghanistan en dat verzoeker hierdoor zelf een risico op ontvoering loopt. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ten slotte verklaarde verzoeker ook nog vervolging te vrezen omwille van het werk van zijn broer als tolk bij de Amerikanen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Verzoekers broer zou hierdoor bedreigingen gekregen hebben van de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Ook hier legt verzoeker echter tegenstrijdige verklaringen over af. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn familie in 2013 naar Shah Shahid verhuisde omwille van de bedreigingen die verzoekers broer ontving (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Even later stelt verzoeker echter dat de problemen van zijn broer midden 2012 begonnen en dat zijn familie een maand of minder dan een maand nadat verzoekers broer geïdentificeerd werd door de taliban naar Shah Shahid verhuisde (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Enkele dagen voor deze verhuis zou verzoekers familie een dreigbrief ontvangen hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De dreigbrief situeert verzoeker echter opnieuw in 2013 (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Voorts verklaarde verzoeker dat de taliban aan een van de ouderlingen van het dorp vertelde dat ze met verzoekers familie zouden afrekenen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Vervolgens stelt verzoeker echter dat de taliban dit onder mekaar zeiden en dat deze persoon dat blijkbaar vernomen heeft en aan zijn broer heeft verteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Gevraagd hoe deze persoon dit vernomen heeft, stelt verzoeker slechts dat hij daar misschien ook aanwezig was (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Verzoeker weet verder niet waarom deze persoon zijn broer verwittigde, wie van de taliban verzoekers familie precies bedreigde, noch of zijn broer zich hiernaar geïnformeerd heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Ook deze dreigbrief van de taliban zou niet ondertekend zijn, noch een stempel bevatten (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker slaagt er echter ook geenszins in om deze brief neer te leggen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verzoekers onwetendheid ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hijzelf een militair was, meent de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde militaire carrière. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij voor het leger had gewerkt van augustus 2010 tot oktober

2011 en dat hij een internetwinkel had van 2007 tot augustus 2010 (stuk 15, verklaring, punt 12). De werkbadge van het Afghaanse leger vermeldt dan echter als begindatum 23 september 2010. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dat hij in 2010 is gestopt met zijn internetwinkel (stuk 5, gehoorverslag, p. 3) en dat hij in oktober 2010 bij het leger is beginnen werken (stuk 8, gehoorverslag, p. 3). De Raad stelt vast dat verzoeker niet alleen geen eenduidige antwoorden kan geven met betrekking tot de begindatum van zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger, maar dat zijn verklaringen ook in tegenstrijd zijn met de door verzoeker neergelegde foto's. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift twee foto's opneemt met betrekking tot zijn tewerkstelling in het leger. De Raad stelt vast dat verzoeker hierop te zien is een legeruniform, maar dat de datum die is vermeld op de foto's "2010/07/03" betreft. Juli 2010 komt niet overeen met de datum op de door hem neergelegde werkbadge noch met zijn onderling afwijkende verklaringen. Gelet op de vaststellingen samen met wat er hoger reeds werd uiteengezet omtrent de problemen inzake zijn tewerkstelling voor het leger, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers militaire carrière. De Raad acht het overigens zeer vreemd dat verzoeker met betrekking tot deze carrière slechts een werkbadge en foto's kan neerleggen die niet in overstemming zijn met zijn verklaringen.

Een verwijzing naar informatie van algemene aard is op zich niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. Ook de foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, waarop hij zou afgebeeld staan in legeruniform, volstaan evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden waarin ze genomen zijn aan. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt ook nog vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij door de acties van de Afghanen in de kerk beschouwd zal worden als een afvallige persoon en vervolgd zal worden op basis van het gewoonterecht. De Raad merkt op dat verzoeker dit nergens gedurende zijn asielpcedure heeft vermeld. Verder merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat er beelden van hem persoonlijk tijdens de actie van de Afghanen in de kerk werden verspreid. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog wijst op het bestaan van gewoonterecht in Afghanistan en meent dat hij op basis van het gewoonterecht vervolgd zal worden omwille van zijn deelname aan deze acties, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Ook hier slaagt verzoeker er geenszins in een concrete vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Gelet op wat voorafgaat ontberen de door verzoeker neergelegde stukken enige bewijswaarde ter staving van zijn asielaanspraak.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 30 april 2014) en aan de aanvullende nota (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 26 september 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde ‘complexe’ aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Deze ‘complexe’ aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjiitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles relatief rustig in de maanden na de eerste verkiezingsronde. In de aanloop van de tweede verkiezingsronde werd een zware aanslag gepleegd op het campagnekonvooi van kandidaat Abdullah. Ondanks deze aanslag en de verplichte verlofdagen voor scholen, universiteiten en sommige overheidsdiensten, bleef de bevolking van Kabul, in aanloop naar de verkiezingen, maar ook op verkiezingsdag zelf, in grote getale de straat op gaan. Op de dag van de tweede verkiezingsronde, 14 juni 2014, waren er enkele ontploffingen bij het openen van de stembureaus in de ochtend, maar zonder veel erg. In de maanden juli en augustus 2014 veranderde het relatief rustige patroon drastisch. De hele zomer lang werd Kabul opgeschrikt door aanslagen. Deze voor Kabul erg gewelddadige zomer staat in schril contrast met de zomers van 2012 en 2013, waarbij er amper aanslagen waren in de zomermaanden. Opvallend zijn het groot aantal aanslagen met zogenaamde ‘magnetic IED’s’ en de herhaalde aanvallen op de luchthaven. ‘Magnetic IED’s’ zijn zelfgemaakte springtuigen die door middel van magneten op voertuigen van veelal de ANSF worden geplaatst en van op afstand tot ontploffen kunnen worden gebracht. De Raad stelt vast dat uit de in de informatie die aan de aanvullende nota werd toegevoegd opgesomde incidenten blijkt dat ook de incidenten in deze periode gericht zijn tegen high profile doelwitten, zoals politie, leger en (het militaire gedeelte van) de luchthaven van Kabul. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Ook in 2014 kwamen de ANSF herhaaldelijk in het nieuws wanneer zij een aanslag verijdelden. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal ontvoeringen van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. In mei 2014 waarschuwde de minister van Binnenlandse Zaken voor een herschikking aan de top van de politie als er geen resultaten werden geboekt in de strijd tegen de misdaad. Hij verklaarde voor het parlement dat in sommige wijken van Kabul het aantal overvallen op wagens sterk gestegen was. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag

bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op voertuigen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF